

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka sa zaplata z žalovanej sumy s prísl. domáhala titulom plnenia zo zmluvy o dôchodku. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa X.XX.XXXX bola medzi účastníkmi konania uzavretá v zmysle § 842 Obč. zákonníka zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie odporcom ako povinným v prospech navrhovateľky vo výške 12.761,- Sk mesačne.

Uvedenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu o dôchodku uzatvorenú v zmysle § 842 a nasl. Obč. zákonníka, zmluvu na dobu určitú a neurčitého trvania (do doživotia); preto ju nebolo možné vypovedať v zmysle § 582 ods. 1 Obč. zákonníka. Zmluva o dôchodku je zmluvou, z povahy ktorej vyplýva, že je uzavretá na určenú dobu neurčitého trvania, alebo na doživotie. Poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci, podľa ktorého zmluva bola uzatvorená platne, pričom výpoveď považoval za neplatnú a zároveň uviedol, že na daný právny vzťah nemožno aplikovať zákon o bankách (sp. zn. 6Cdo 50/2013). Tiež Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č.k. II. ÚS 26/2013-33, zo dňa XX.X.XXXX uviedol, že dojednanie zmluvy je potrebné nepochybne považovať za dojednanie zmluvy na dobu určitú a že by bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Súd prvého stupňa z uvedených dôvodov považoval výpoveď z predmetnej zmluvy za neplatnú konštatujúc povinnosť odporcu naďalej zo zmluvy plniť. G. ide odporcom namietanú nemožnosť plnenia z predmetnej zmluvy o dôchodku uviedol, že § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. je všeobecným ustanovením vo vzťahu banky ku klientom, avšak v prejednávanej veci posudzoval vzťah odporcu ako banky a jej bývalého zamestnanca a nie klienta banky, pričom tento vzťah môže byť rámcovo upravený Obč. zákonníkom, prípadne iným právnym predpisom. Ustanovenie § 27 je zaradené v zákone o bankách v časti označenej ako požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a aj z tohto zaradenia je zjavné, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku. X. o bankách žiadnym spôsobom neeliminuje oprávnenie bánk použiť, po splnení zákonných povinností, čistý zisk podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdeliť v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, členom predstavenstva, respektíve rozhodnúť aj o použití časti zisku na doplnenie fondu, ktorý sám zriadil a z ktorého je vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku. Z uvedeného potom vyvodil záver, že zmluva o dôchodku nie je právnym úkonom, ktorého predmetom je nemožné plnenie, ani zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok. Zmluvu o dôchodku, podľa ktorej odporca roky plnil, súd prvého stupňa považoval za dostatočne určitú a zrozumiteľnú. Vzhľadom na neplatnú výpoveď zmluvy o dôchodku konštatoval existenciu povinnosti odporcu plniť navrhovateľke v zmysle platne uzatvorenej zmluvy a preto zaviazal odporcu k úhrade žalovanej istiny. Podľa § 517 ods. 1, ods. 2 Obč. zákonníka priznal navrhovateľke aj uplatňovaný úrok z omeškania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť. Namietol nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvého stupňa neaplikoval § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. a následne ani § 575 ods. 1 Obč. zákonníka a nesprávne vyložil § 842 Obč. zákonníka. Uviedol, že úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. nie je obmedzená len na bankové činnosti alebo podnikanie banky, pretože také obmedzenie neuvádza; účelom uvedeného ustanovenia bolo práve zamedziť banke pokračovať v iných než takých činnostiach, ako sú v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. S poukazom na § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. uviedol, že aj v predmetnej veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky, čo bolo preukázané štatútom podporného dôchodkového fondu, podľa ktorého podporný dôchodkový fond slúži o.i. na podporu stabilizácie pracovníkov; podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne i podnikaním banky. Mal za zrejmé, že zmluvu o dôchodku banka neuzavrela pri bankovej činnosti, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou; na takéto prípady sa vzťahuje § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., ktorého účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z., pričom takou činnosťou nie je ani plnenie zmluvy bez protiplnenia.

Odporca mal na uvedenom základe za to, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zákonníka je zasiahnutý zákonom č. 483/2001 Z.z. z dôvodu, že predmetom tohto právneho

vzťahu nie je banková činnosť, ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách (§ 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.). Namietol skutočnosť, že súd prvého stupňa sa so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. nevysporiadal. Ďalej uviedol, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty; takéhoto plnenia sa navrhovateľka podaným návrhom domáha. Pri aplikovaní uvedených ustanovení však záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zákonníka z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať, keď zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitou dobou trvania a nie je nikdy uzavretá na dobu určitú. Poukázal na komentáre k Obč. zákonníku, ktoré vnímajú zmluvu o dôchodku ako zmluvu charakterizovanú dobou neurčitou.

Odporca namietol i nesprávne skutkové zistenie súdu prvého stupňa, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre odporcu, pričom nebolo zistené hospodárske odôvodnenie pre plnenie tejto zmluvy. Mal za to, že súd prvého stupňa prijal neodôvodnené skutkové zistenie, že zo strany odporcu sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku spadajúce pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Záverom odporca namietol nedostatočné vysporiadanie sa s jeho právnou argumentáciou zo strany súdu prvého stupňa v súvislosti s možnosťou aplikácie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. a so skutočnosťou, že aj v predmetnej veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú a preto nemohla zaniknúť výpoveďou. Zo zákona o bankách nevyplýva zákaz plniť navrhovateľke dojednané plnenie, pričom tento zákona sa na predmetnú zmluvu nevzťahuje. Uviedla, že charakterom zmluvy o dôchodku sa v skutkovo a právne obdobných veciach zaoberal tak Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č.k. II. ÚS 26/2012-33, zo dňa 25.4.2012 ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 186/2012.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 6.11.2014 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.).

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v súvislosti s námietkou neaplikovania ustanovení § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. a následne § 575 ods. 1 Obč. zákonníka odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa uvádza, že zo zaradenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v šiestej časti zákona upravujúcej „požiadavky na podnikanie banky“ vyplýva, že sa vzťahuje na „bankovú činnosť“ (§ 2 ods. 5 zákona č. 483/2001 Z.z.), prípadne na iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10 zákona č. 483/2001 Z.z.). Pokračovanie v takejto činnosti (t.j. nie v poskytovaní plnenia z predmetnej zmluvy), ktorá by bola v rozpore s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., sa stalo nadobudnutím účinnosti tohto zákona nemožným (§ 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z.). V predmetnej veci vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúceho do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú zamestnanci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie zamestnancov; zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a

sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Predmetnú zmluvu teda odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom.

Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je z právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Obč. zákonníka, v zmysle ktorých zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu aspoň medzi dvoma osobami, t.j. medzi osobou, ktorá sa zaväzuje vyplácať dôchodok, a osobou, ktorej sa dôchodok bude vyplácať. Právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania, preto môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania (obmedzenie na určitý čas, napríklad na 10 rokov, tu neprichádza do úvahy). Určitý dôvod alebo motív na uzavretie zmluvy o dôchodku Obč. zákonník nevyžaduje.

Odvolačí súd vychádza z toho, že trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Skutočnosť, že takto určená doba má neurčité trvanie, je logická, keďže nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Zákonodarca v ustanoveniach o zmluvách dôchodku nepracuje so slovom smrť, ale uvádza, že zmluva o dôchodku sa môže uzavrieť na doživotne, alebo inak určenú dobu neurčitého trvania. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (ako v prípade smrti), nie je však možné považovať za neurčité a nezakladá zmluvný vzťah na dobu neurčitú, je z neho zrejmé, že je určený začiatok trvania tohto zmluvného vzťahu ako aj jeho koniec (ohraničený smrťou), a zrejmé nie je len to, kedy k nemu dôjde. Zo žiadneho pozitívneho práva totiž nemožno vyvodit', že by dojednanie právneho pomeru na dobu určitú muselo byť vymedzené konkrétne uvedeným dátumom, alebo dokonca presnejším časovým určením. Je vecou účastníkov zmluvy ako vyjadria svoju súhlasnú vôľu obmedziť výkon práv a povinnosti z dojednanej zmluvy na dobu určitú. Zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, je vždy zmluvou na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané a to až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia z tejto zmluvy (smrť fyzickej osoby z právneho aspektu je objektívne zistiteľná buď na základe úmrtného listu, v ktorom je určený deň úmrtia, alebo súdnym rozhodnutím o vyhlásení za mŕtveho, v rozhodnutí ktorom je uvedený deň, ktorý platí za deň smrti nezvestného, prípadne deň, ktorý nezvestný neprežil). Uvedenému právnemu záveru, že zmluvu o dôchodku je možné dohodnúť buď doživotne, teda do okamihu smrti, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom nasvedčuje aj charakter a účel predmetnej zmluvy, ktorou odporca sledoval zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku, s úmyslom poskytnutia výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvenciu životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca výrazne znížená a teda nepredpokladá sa možnosť jednostrannej výpovede. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca ju nemohol vypovedať podľa § 582 Obč. zákonníka.

Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolačí súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

O náhrade trov odvolacieho konania navrhovateľky odvolačí súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal jej náhradu trov konania 328,38 eura predstavujúcu trovy právneho zastúpenia vyčíslené v zmysle vyhl. 655/2004 Z.z.; za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 5.2.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl.) v sume 320,34 eura, režijný paušál 8,04 eura, spolu 328,38 eura.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.